

Una meravella

Maria João Pires durant el concert a l'Espai Ter
FESTIVAL DE TORROELLA / MARTÍ ARTALEJO.

Quan Maria João Pires va aparèixer, dissabte, a l'escenari de l'Espai Ter per abordar el primer dels dos concerts en el Festival de Torroella, la calidesa dels aplaudiments del públic (com també devia ser en el segon) reconeixia una pianista llegendària. Havent estat una nena prodigi (amb la sort que, ho ha dit, la mare va allunyar-la de la vanitat i de la competitivitat) que, amb només cinc anys, va fer el primer concert en solitari, la seva carrera s'ha desplegat durant pràcticament set dècades. Després d'anunciar poc abans de la pandèmia que volia retirar-se dels escenaris, cada actuació és un motiu d'alegria per festejar el seu art interpretatiu: una tècnica depurada amb una articulació rica i matisada, una lluminosa

claredat en la notació i en l'expressió, una voluntat comunicativa que, sense retòrica i artificis, s'acorda a la idea que la música ha d'arribar com una emoció que punxa, una llibertat aliena al caprici i al divisme, una manera d'acabar les peces que crea l'atenció que du a escoltar com es fa el silenci.

Pires, la gran Pires en la seva menudesa, que li confereix un aire d'aparent fragilitat, va començar amb Schubert, amb Impromptus, que va enregistrar en un dels seus discos més celebrats, *Le voyage magnifique*. Interpretant la Sonata per a piano (núm. 13 en la major D 664), potser la més coneguda d'un dels seus compositors preferits, va expressar la plenitud sonora de l'allegro moderato inicial i de l'allegro final amb el seu temperament apassionat que escau al repertori romàntic que sovinteja, però també la seva delicadesa en abordar la malenconia de l'andante enmig dels altres dos moviments. El concert va continuar amb una peça juvenil de Claude Debussy, *Suite Bergamasque*, un conjunt de danses en què ressona la influència romàntica, com ara en el seu famós *Clair de lluna*, a la manera d'un nocturn. Una obra colorista, plena de fantasia i de misteri que Pires va interpretar amb tota la seva capacitat per suggerir.

Per acabar, cinc peces cèlebres de Chopin: els tres nocturns de l'Op.9 i els dos de l'Op. 27. A més d'enregistrar-los en un altre dels seus discs de referència, Pires els haurà interpretat mil vegades, però, sent unes obres tan conegudes que hem pogut escoltar a través de molts altres pianistes, fa que arribin com si fossin una revelació que renova la seva possibilitat d'emocionar-nos. Amb intensitat i profunditat, ho fa com si il·lustrés allò que la mare (Ingrid Bergman) li diu a la filla (Liv Ullmann) després que aquesta interpreti el Preludi núm. 2 a la Sonata de tardor, de Bergman: "Chopin és emotiu, però mai no cau en el sentimentalisme." Ho fa, com en tot el que toca, amb la idea que la "música tant pot ser la plenitud de l'harmonia com la revelació del caos". M'ho va dir Pires fa més de trenta anys, quan vaig entrevistar-la a Cadaqués abans d'assistir al meu primer concert d'aquesta pianista portuguesa que, si l'escoltes, no pots oblidar.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 23-08-2021, Pàgina 31

-El Punt Avui. Nacional 23-08-2021, Pàgina 23

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2017974-una-meravella.html>